

„Nepochybně, celá Emilka. Jako by jí z oka vypadla,“ kývala hlavou Boženka.

Táta sice tak přesvědčeně nevypadal, ale na oko vážně prohlásil: „Hotová dvojčátka. Siamská.“

Ani mně ta podoba tak jasná nepřišla. Emilka byla fakt krásná, což já teda bohužel nejsem. Na sobě měla elegantní šaty jako ze starýho filmovýho žurnálu a na krku zvláštní přívěšek. Kde jen jsem ho už viděla? Boženka ale fotku vzápětí schovala.

„Pojďte, provedu vás po zámku. A pak vám ukážu pokoje, co jsme pro vás připravili. Budete koukat.“ Mrkla při tom speciálně na mě.

Museli jsme uznat, že zámek je nádherně opravenej, až na jedinou část, která byla zabeďněná. Shromáždil se u ní hlouček turistů. „To je místní kaple,“ vysvětlovala Boženka.

„Proč na ni je taková fronta, myslel jsem, že je zavřená,“ podivil se táta.

„Právě proto. Všichni se tam snaží nakouknout, jestli neuvidí bílou paní. Strýček Valentýn tu rodinnou historku o sebevraždě trochu opentlil.“

Něco pravdy na ní asi bylo, protože bílá paní najednou prošla přímo kolem nás. Všichni jsme se za ní překvapeně otočili.

„Já ji vidím,“ konstatoval táta věčně a podíval se na mě. „Mám tak vytříbený paranormální cit nebo je to strašidlo zhmotnělé a vidíte ho taky?“

„Máme tu půjčovnu kostýmů,“ stačila Boženka předběhnout mé ujištění, že halucinace je kolektivní.

Táta nechápavě zavrtěl hlavou. „V tomhle vedru se chce někdo navlíkat do kostýmu? Kolik jim za to platíte?“

„My nic, platí oni.“

„Masochisti,“ uzavřel táta. Máma na něj hodila lehce vyčítavý pohled.

